

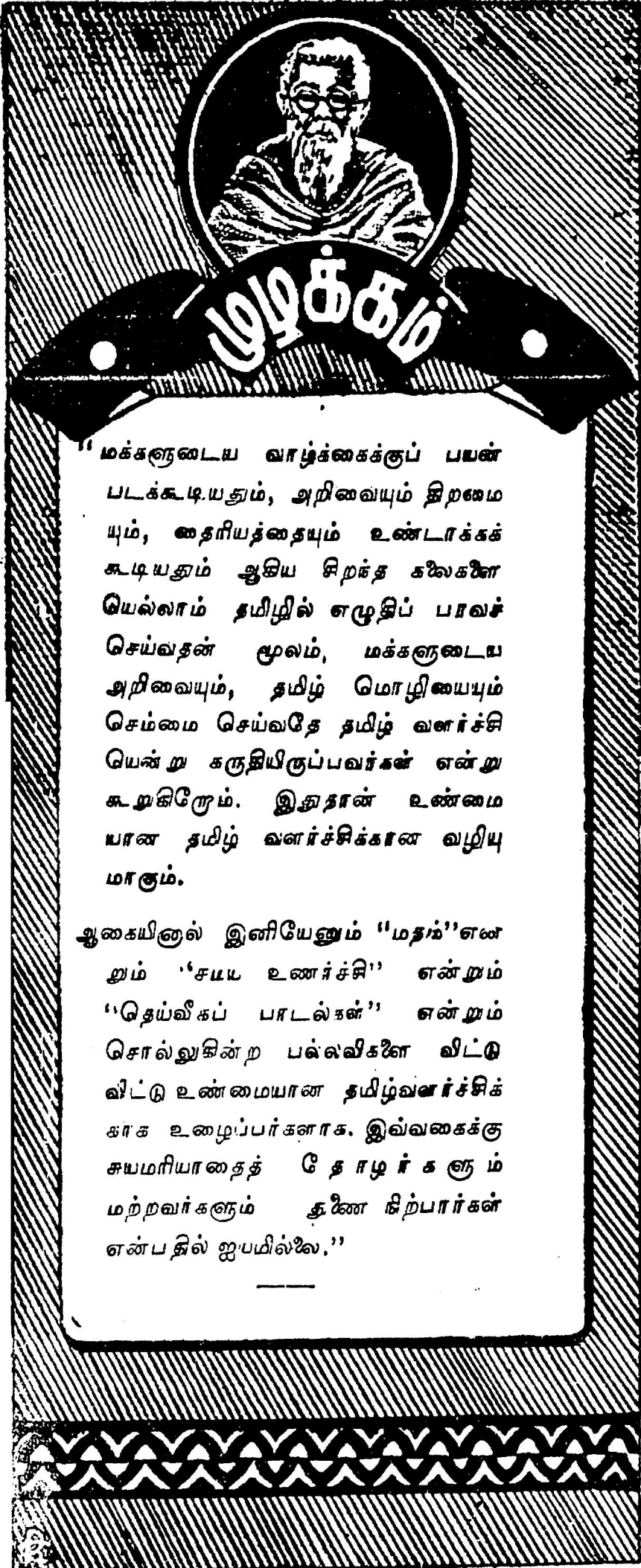

திராவிடநாடு

மார்ச் 5

காஞ்சிபுரம் 19-1-47

இதழ் 36

மக்களுடைய வாழ்க்கைக்குப் பயன்படக்கூடியதும், அறிவையும் திறமையும், தைரியத்தையும் உண்டாக்கக்கூடியதும் ஆகிய சிறந்த கலைகளை யெல்லாம் தமிழில் எழுதிப் பாவச் செய்வதன் மூலம், மக்களுடைய அறிவையும், தமிழ் மொழியையும் செம்மை செய்வதே தமிழ் வளர்ச்சி யென்று கருதியிருப்பவர்கள் என்று கூறுகிறோம். இதுதான் உண்மையான தமிழ் வளர்ச்சிக்கான வழியுமாகும்.

ஆகையினால் இனியேனும் "மதம்" என்றும் "சமய உணர்ச்சி" என்றும் "தெய்வீகப் பாடல்கள்" என்றும் சொல்லுகின்ற பல்வகை விட்டு விட்டு உண்மையான தமிழ்வளர்ச்சிக்காக உழைப்பார்களாக. இவ்வகைக்கு சுயமரியாதைத் தோழர்களும் மற்றவர்களும் துணை நிற்பார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை."

சிந்திப்பீர்!

(புதுவைச் சிவம்)

மானித்த மக்களெனாம் உயர்வு நாடி வாழ்க்கையிலே நல்லின்பம் மிகவாய்த் தேடி, ஆனபடி செயல்புரிந்தே மான வாழ்வில் அகமகிழ்ச்சி கொண்டினித வாழுகின்றார்! "நாலுரைத்த கட்டளைபை மீற வாமோ? நல்லின்பம், இவ்வுலகில் காண வாமோ? எனிதனை மீறுகின்றீர்?" என்று கேட்க, இவ்வி பொரு கடவுளங்கே; மதமு மிக்கே!

மெய்ஞ்ஞானம் அந்நாட்டு மக்கள் வாழ்வில் கிருந்தாகி மிகுமகிழ்ச்சி கிளைக்கக் கண்டோம்! அஞ்ஞானம் தவிர்ந்ததனால் அவர்கள் கீர்த்தி அகிலமெலாம் பாவுவதைக் காணுகின்றோம்! பொய்ஞ்ஞானம் கிளைத்த ஆட்களிலும்; புதுவாழ்வைத் தடுக்க ஒரு சத்தியிலும்; விஞ்ஞானம் காளுக்கு காளாய் ஒங்கி மென்மேலும் நல்வாழ்வை கிளைக்கு தங்கே!

இங்குந்தான் மெய்ஞ்ஞானம் பேசுகின்றார்; இடான்றி அதன்பயிலே சிறிதும் காணோம்! எங்கோ ஓர் உலகினிலே நியத வாழ்வை இறந்தபின்ர் அதவளியும் எனச்சொல் கின்றார்! மங்குவிழி சோர்வுள்ளம் குறைந்த ஆயுள் வறுமை தயர் இலையாவும் ஓசுருதற்கும், பொங்கு கனி மிகுவாழ்வை யழிப்பதற்கும் புகல்கின்ற அநீதியெலாம் ஞான மிக்கே!

எல்லோரும் சமமான வாழ்வு கொண்டே இன்புறுதல் தீதென்னும் முடக் கொள்கை பல்பலவாய் நிறைந்தள்ள தீந்த நாட்டில் பயன்வாழ்வு தோன்றாததே இடனுண் டாமோ? நல்வாழ்வு கிளைத்த முடகு வோரை நாத்திகரென் துரைக்குமிக்கே மததெய்வங்கள், கல்கியுளார் என்பவரும் அதனை நம்பிக் கருத்திழந்தே துற்றுகின்றார், இடர்செய் கின்றார்!

கல்வி

சிறுவர்களுக்காகத் தயாரிக்கும் தமிழ்ப் பாடப்புத்தகங்களில் "புண்பம் ஆம் பாவம் நாம்" போன்ற "தலைவிதிக் கள்கைச்" செய்யுட்களை மனவிலக்கிவிட வேண்டும்.

களை நிறைந்திருப்பதால், அவை களைக்குறைத்துவிட்டுப் பெரிய கவிஞர்களுடைய உணர்ச்சி ததும்பும் சரளமான செய்யுட்களைச் சேர்த்த இலக்கியச் சுவையை எழுப்பவேண்டும்.

கொள்கை, சாதிமதவேற்றமை, கடவுள், உண்மை, போதனை போன்றவைகளை ஆதாரமாகக் கொண்ட வாசகங்களையும் கருத்தங்களையும் அறவே நீக்கி விடுதல் வேண்டும்.

மாகக் கற்பிக்கப்படுவதால் இனிமேல் தென்னிந்திய சரித்திரத்தை அதிகமாகக் கற்பிப்பதோடு அதைத் தனிப்பரிசுசைக்குரியதாகச் செய்வதும் வேண்டும்.

மேற்கூறிய தமிழ்ப் பாடப்புத்தகங்களில் கீழிச் செய்யுட்களை

பாடப்புத்தகங்களில் ஆடம் பா ஆசை, முதலாளித் துவக்

இந்திய தேச சரித்திரத்தில் வடநாட்டுச் சரித்திரமே அதிக

திகட்டாததாயுள்ளது.

[சிவந்தாண்டன்]

என்ன, சுயகலப்பற்று இழிவான குணம் என்று தொன்று தொட்டு சொல்லப் படுகின்றது, ஆனால் இங்கோ சுயகலப்பற்று அவசியம் எனக்கூறப் படுகின்றதே என்றுசிலர் ஆச்சரிப்பபடலாம். மற்றவர்கட்கு தீர்ச்சிழைக்கும் சுயகலப்பற்று வேண்டப்படவில்லை. அவ்விதசுயகலப்பற்று முயலுத்துத் தள்ளப்பட வேண்டியதே. மேன்மேலும் உயரியநிலையை யடைவதற்கு ஏதுவான, உலகிலே உன்னதமாக வாழ்வதற்கும், வாழ்

ஒரு இனத்தவர் தம் இனத்தாருக்கே உதவி புரிவதென்றால் மற்றைய இனத்தாருக்கு கேடுபுரியவேண்டும் என்ற அர்த்தமில்லை. மற்றவர்களுக்கு இடையூறுசெய்யும் இனப்பற்று கண்டிக்கத்தக்கது. நாமும்வாழவேண்டும், பிறரும் வாழ்தல் வேண்டும் என்ற விரிந்த மனப்பண்பு கொண்ட இனப்பற்றவேண்டும். ஒரு

[R. H. நாதன்]

சீரும், சுபீட்சமும் திருநடம்புகிற
தென்று புகழ் மாலை சூட்டப்பட்ட
திருவிதாங்குரிலே பசியும், பிணியும்
கோரத்தாண்டஹமாடிற்று. அங்குள்ள
61 லட்சம் மக்களுக்குத் தேவையான
உணவில் 40 சத விதம்தான் உற்
பத்தி செய்யப்படுகிறது. அதை
யும், கள்ளமார்க்கெட் பாதகர்
களும், நிலச்சுவாந்தாரர்கள் லஞ்ச
உத்தியோகஸ்தர்களும், மக்களுக்குக்
கிடைக்காமல் ஆழ்ச்சி செய்தார்கள்.
'அதிமேதர்வி' என்ற பாமாலை ஆடிய
சி. பி. என்ன செய்தார்? "வெளி

பின்னர், பாவலிஸ்ட் ஆட்சியைப்
படாவிட்டார் திரான். போலீசும்
ராணுவமும் பொதுஜனங்களை மிகு
தத்தனமாகத் தாக்கின. போராட்டத்
தக்கு எண்ணெய் வார்த்தன. பொது
ஜனப் போரை அடக்குமுறை என்ன
செய்யும்?

(தேன்றல்)

திராவிட நாடு

[சனவரி] 19-1-47 [ஞாயிறு]

பண்

பிடக்கேட்டோ!

சங்கராந்திப்பண்டிகை என்ற பேச்சு, மன்றத்திலே இன்று அதிகமாக அடிபடுவதில்லை— மனைகளிலேயிருந்து அடியோடு நீங்கிவிட்டன— பொங்கற்பண்டிகை என்ற பேச்சு மன்ற மேலிற்று—பின்னர் அதுபொங்கற்புதலாள் ஆகி, புத்தாண்டு விழா ஆகி, தமிழ்த்திருநாள் ஆகி இதுபோது தமிழர் திருநாள் ஆகியிருக்கிறது—காளான் அழிந்தது, அரும்பு இன்றுமலருகிறது! சொல்லிலே ஏற்படும் மாற்றம், சொல்லளவினதல்ல—கருத்தினுக்குக் கருவியன்றோ சொல்—எனவே சங்கராந்தி, தமிழ்த்திருநாள் ஆனது, ஒரு பதத்துக்குப் பதிலேயெழுந்த என்ன ஏறப்பட்டதல்ல—ஒரு கருத்து ஒழிந்து பிரிதோர் கருத்துமலர்ந்ததைக் காட்டுவதாகும்.

தன்னிவாதானம் — திருமணமாகி, திருமணம் இன்றுவாழ்க்கைத்துணை ஒப்பந்தமாகி இருக்கிறது.

சர்க்கார் விடாப்பிடியாகக் கட்டி அழுதபோதிலும், வழக்கத்திலே இன்று ஸ்ரீமான், திருவாளர் ஆகியிட்டதைக் காண்கிறோம்.

மஹாஜனங்களே! என்பது சகோதர, சகோதரிகளே! என்று ஆகி, பின்னர் அன்பர்களே ஆகி நண்பர்களே என்று வளர்ந்து தோழர்களே, வலையில்சென்று விட்டது.

சபாநாயகரே! அக்ராசனாதிபதி அவர்களே!—என்ற பதங்கள் பதவியை இழந்து, அவைத் தலைவர் அவர்களே என்ற அழகு மெழி ஆட்சி செய்கிறது.

சரஸ்வதிக்கடாட்சமும் இலட்சுமி அனுக்கிரகமும் ஒருங்கு சேர்ந்த உத்தமரான, ஸ்ரீமான் குழுக்கலைச் செட்டியார், இன்று சபாநாயகராகக் கிடைத்த துறமது பாக்கியமேயாகும். மஹாஜனங்களே! அக்ராசனாதிபதி அவர்களின் அனுமதியின் பேரில், அடியேன், சிலவார்த்தைகளைக் கூற முன்வந்துள்ளேன். எப்படி அன்னப்பட்சியானது, தண்ணீர்கலந்த பாலைக்கண்டது பாணியும் நீரையும் வேறு வேறுக்கிக்கொள்ளுமோ, அது போல குற்றங்களை நீக்கக் குணத்தைமட்டும் கொள்ள வேண்டுகிறேன்"

இந்த முறை மாறியிட்டது அறிவு, ஆற்றலும் நிறைந்த அவைத்தலைவர் அவர்களே! என்று முறை ஏற்பட்டுவிட்டது—கணபுட்டுஞ்செழியன் இதனை இன்னும் ஓர் அளவு அழகுபடுத்தி விட்டார், அன்புகெழுமிய தோழர்களே! என்ற தமிழாவி சங்கீதவிதவான்கள், இசை வாணர்களாகியிட்டனர்.

விகடகேசரிகள், என்ற பட்டம்பட்டுப்போய், நகைச்சுவை மன்னன் என்ற பட்டம் குட்டப்படும் சிலைவந்தது.

தர்மதாதா—வள்ளல் என்றாகி விட்டது.

சர்வகலாசாலை, பக்கைக் கழகமாகிவிட்டது. தலைவர்தர், பேராசிரியர், புலவர் பெருமான், நடுகவேள், இசைஞளி, இசைமன்னன், இசைச்செல்வன், இவ்வண்ணம் இன்று தமிழ்மணம் வீசுகிறது, புதிய முறையில் — புதியகருத்துகள் பூத்துள்ளன என்பதை அறிவிக்கும் வகையிலே.

இன்றுதான் இடங்களிலே, விதவச்சபை—ஸ்ரீஜத்கள்—கானகலாதார—காபனபடு—சுபன்விகாணம்—போன்ற பதங்கள் நடமாடுகின்றன—ஆனால் இடம் பொதுமக்கள் மன்றமல்ல—பஜனைக்கூடம், மடம், நூற்றுக்கால் ஆயிரக்கால் மண்டபம், பிரகாரம் — குளத்தப்படி—மடப்பள்ளி போன்ற இடங்களில்!

இந்த 'மாறுதலை' நாம் அர்த்தமற்றது என்றோ, அடிப்படை முக்கியத்துவமற்றது என்றோ தனித்தமிழ் இயக்கத்தின்வெற்றி மட்டும் என்றோ கெள்ளவில்லை. இந்த மாறுதலிலேதான், நாம் புதிய தமிழகத்தைக் காண்கிறோம். அந்தத் தமிழகத்தைக் காண அமைந்துள்ள பலகணி இதவென்போம்.

தமிழர் திருநாள்—தமிழாசு—தமிழகம்—தமிழ்நாடு — தமிழரட்சி—தமிழ்நாடுவாழ்க—தமிழ்மொழிவெண்கி — இவைசாதாரணச்சொற்களாகா, இவைஇது போது நாட்டிலே பல்வேறு இடங்களிலே கேட்கப்படும் போது நாம் களிப்பும் பெருமை யும் அடைகிறோமெனில், காரணமற்று அவ்வு—ஏனெனில், நமது இன்பக்கனவிலே ஒருபகுதி இரத்தப்பண், இன்பக்கனவு நமக்கு, இறந்துபட்ட தாலமுத்து கடராஜனுக்கு, கடைசி மூச்சோடு கலந்துவந்த சொற்கள் இவை—கடலில் விமானம் வீழ்ந்தபோது செல்வத்தின் இதழிலே தோய்ந்திருந்த சொற்கள்—ஆம்! உள்ளத்தில் ஊறியபண்! அது இன்று ஊடுங்கும் கேட்கப்படுகிறது! உளம் மகிழாதிருக்கமுடியுமோ? தமிழர் திருநாள் பல்வேறு ஊர்களிலே! தமிழர் திரண்டனர் புதியதோர் சூர்வத்தோடு! தமிழர் முாசுகொட்டினர், தமிழரக அமைப்போம் என்று தமிழரின் ஏடுகளிலெல்லாம் இன்றுதமிழர் திருநாள் பற்றிய திருமுக்கங்கள் காண்கிறோம். ஒன்றுகூடும் வேலை! ஆம்! ஒன்றுகூடவேண்டிய கட்டம்! திரை, நைத்து இருக்கிறது. மற்றும் ஓர் சிறு முயற்சிபோதும், திரைச்சியம் கிழிந்துபடும், தமிழருக்குள் காணப்படும் உட்பகை ஒழிந்துபடும், கிடுகிடு வெற்றியிழாவுக்கு வழி ஏற்பட்டுவிடும்.

கூடுமான அளவு, இவ்வாண்டு தமிழ்த்திருநாள் என்கெக்குடர் தனவோ, அங்கெல்லாம், இந்த நல்ல நிலைமையை ஏற்படுத்தக்

கூடிய நற்காரியங்களே நடத்தேறின. மிகமகிழ்கிறோம்.

தமிழ் நாடு தமிழர்க்கே! இது நமக்குப் புதிதல்ல! இந்த முழக்கம், ஓர் நான் அச அமைப்புக் கான பாணியாகும் என்பதனை நாம் அறிந்தே கூறினோம். "ஆ! அவர்கள் சொன்னது வேறு நோக்குக்காக — தவிர்த்துக் காக்காக்கிஸ் மந்திரிசபையை எதிர்ப்பதற்காக" என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது — ஆனந்த விகடனில் கோபம் இல்லை நமக்கு! விகடன் தானே, நாம் நகைச்சுவைக்குக் கொள்ளும் ஏடு—எனவே அந்த ஏடு கிடும் சாடுக்காகக் கோபமல்ல — கிரித்து விடுவோம்—அதே ஏடு தானே தமிழ் நாடு தமிழர்க்கே என்ற நம் முழக்கம் கேட்டு எலிவளை எலிகளுக்கே என்று ஓர் நான் எழுதிற்று என்பதையும் எண்ணி மேலும் கொஞ்சம் கிரிப்போம் — சிற்றம் கொள்ளோம்—யாரோ சொன்னார்கள் எதற்காகவோ சொன்னார்கள், அதுபற்றிய ஆரட்ச்சிகள் கூடக் கிடக்கட்டும், அந்தமுழக்கம் இன்று தமிழகத்துக்குத் தேவைப்படுகிறது — அதனைத், தமிழ்ப் பெருமக்களை நடத்திச் செல்வவேண்டிய பொறுப்புணர்ச்சியுள்ள யாரும் தள்ளி விட முடியாது—இந்த நிலைமை ஏற்படுவதை நாம் மகிழ்ச்சிப் பெருக்குடன் வரவேற்கிறோம்—அந்த நிலைமை வளர வேண்டும் என்று விருப்புகிறோம். நமது முயற்சியெல்லாம் அந்த நன்னைக்கத்தைக்கொண்டதாகவே இருக்கவேண்டும் என்று கூறுகிறோம்.

தமிழ் நாடு தமிழருக்கே என்று முழக்கமிடுவது கேட்டு, ஆந்திர கண்பர்களே! கோளந்தோழர்களே! இந்த இயக்கம் உங்களுக்குண்டு தேடுவதாகுமோ என்று ஐயம் கொள்ளற்க! உரிமை பறிக்கும் சூட்சியல்ல! ஆந்திர நாட்டினிலே ஆந்திர அரசோச்சுவா! கோளத்திலே ஆர்சி அவரிடமே தமிழர்க்குத் தமிழாசி என்று இத்திருநாள் என்று, பலர் விளக்கிக் கூறியுள்ளனர். இந்த விளக்க உரை, தேவை. காலமும் கிளியும் அறிந்தே இது தாப்பட்டிருக்கிறது—என்? தமிழ் நாடு, தமிழர், தமிழ் ஆட்சி, என்றபேசப்படும்போது, ஆந்திர, கோளர் என்போருக்கு, ஏதென்கு இம் முயற்சி! தமிழர் தாது ஆதிக் கத்தை நமது தானியிலும் கிளை நாட்டத்திட்டியிருக்கின்றனரே? என்ற ஐயம் ஏற்படுவது இயற்கை—ஏற்பட்டே தீரும்.

"ஏற்பட்டடுமே நமக்கென்ன கவலை!"—என்று எண்ணுவது அவட்சிய புத்திக்கு மட்டுமல்ல, காரியமாற்றத் தெரியாததற்கும் அறிகுறியாகும். அவர்தம் ஐயப்பாடு அச்சம், ஆகியவற்றை அசற்ற, விளக்கத் தேவைதான்—மேலும் கொஞ்சம்கூட. இயல்பாகவே தமிழர் என்ற சொல்லை உச்சரிக்கவுடன் அதனுடன் வங்கர், கலிங்கர், மாட்டியர், என்ற பதங்கள் உடனடியாக

வாரா! மேடைப்பேசும்போது 'வருவித்தக் கொள்ளலாம்— ஏடுகளில் எழுதும்போது சேர்த்தக் கொள்ளலாம் — கவிதை அமைக்குப்போது கைத்தட்டலாம்—ஆனால் தமிழர் என்ற உரைத்ததும், இவை நாமக வாரா! இவைவாரா என்பதகூட அல்ல முக்கியமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டியவை; வேற சில சொற்கள் வந்து சேரக் காண்போம், அதுதான் ஊன்றி கோகாவேண்டிய விஷயம். தமிழர் என்ற சொல்லைக் கூற்றாம். தெலுங்கர், மலையாளி, என்ற சொற்கள் உடனடியாக வரும்.

"நீர் தமிழார், தெலுங்கார்!" என்று கேள்வி பிறக்கும் சலுகை. "நீர் தமிழார் பஞ்சாபியார்?"—இக்கேள்வி பிறப்பது அரிது.

இந்த நிலை — நல்லதற்கும் தனையாக நிற்கும்—ஊறு தேயும் இதனும் முடியும்.

அண்ணன், தமிழ் சேர்த்தே வரும் — மாமன் மைத்துனன், உடனுடன் வரும், பெண்டிப் பிள்ளை, சேர்த்தே பேசப்படும், அண்ணன், மாமன், மைத்துனன் தமிழ், பிள்ளை புருஷன், அக்கா தாயார் — இந்தத் தொடர்ச்சி, நாம் கொஞ்சம் சிரமப்பட்டு அமைக்கவேண்டும் — அமைக்கலாம், நாமாக அமைவதில்லை ஏன்? தொடர்பு அண்ணன் தம்பிக்கு ஏற்படும் அளவு, அண்ணன், மாமன் என்போருக்கிடையில் இயற்கையாக ஏற்படுவதில்லை. இதுபோலவேதான் தமிழர் தெலுங்கர், தமிழர், மலையாளி என்ற தொடர்கள்! தமிழர், மாட்டியர், தெலுங்கர், பீகாரி, கோளர், காயுலி இவைகள் தொடர்களாவதில்லை — ஆக்கலாம்!

அமைவது, அமைக்கப்படுவதை விடச் சிறந்தது—பூத்திடும் மலர்போல், பல வர்ணக் காடி தம் கொண்டு மலரைச் செய்திடலாம்—செய்யப்படு பொருளிடம் மணம் இராது!

இந்த முறையிலும் அளவிலும் கோக்கிலும் கொண்டால் தமிழர் தெலுங்கர், தமிழர் கோளர் என்ற இயற்கைத் தொடர்கள், நல்லதெய்யப் பயன்படும்—வேறு நோக்குடன் தமிழர்க்கு ஆந்திரக்காரி கோளருக்கு இவ்வளவா? அவ்வாடு எதா! என்ற முறைக்குப் போருமுதல் கக்கை விளையாது—கேடே குழும்.

எனவேதான் தமிழ் நாடு தமிழ் அசு என்ற உரைக்கும் போது, சிக்கலைக் கிளத்த, சந்தேகத்தைக் கண்டறிந்த, விளக்கம் கூறி மெய்க்கை பூட்டி, காரியத்தைத் தவக்க வேண்டி இருக்கிறது. காரணம், தொடர்புள்ள மக்கள் நாம்—நமக்குள் எங்கோ ஓர் இடத்தில், ஏதோ ஓர் வகையிலே, முகத்திக் இருக்கிறது ஓர்வித ஒருமைப்பாடு! எனவேதான் ஒருமைப் பற்றிப் பேசும்போது மற்றவர் கிளவு வருகிறது—வந்த திரும். வரு

(—60 பக்கம் பார்க்க)

★ ஏர் முனை! ★

—(%)—

நம் காட்டில், கூலிக்கோ, வாரத்திற்கோ, பிறகுடையிலாதைப் பயிரிட்டு வயிறு கழுவுவோரே அதிகம். சொந்த நிலத்தில், தானே உழுது உண்டு வாழ்வோரின் தொகை மிக மிகச் சொற்பம்.

தானே பயிரிட்டு வரும் சொந்த நிலம், தாய்ப்பால் குடித்துவளமுக்குழந்தைபோல. நமது நிலத்தை, கூலிக்கோ, வாரத்திற்கோ விட்டுப் பயிர் செய்வது, தாதிபிடம் பால் கொடுக்கச் செய்கோ அல்லது தராதப்பாவில் வரும் தயாரிப்புப் பால் கொடுத்தோ வளர்க்கப்படும் குழந்தைபோலத்தான். வளராத என்று அர்த்தமில்லை, வளரும், ஆனால் அந்தப்பாலிலே வாஞ்சை கலந்துக் குடிப்பதாது—தாயின் அம்பு புதினே கலந்திருக்க முடியாது—அதுபோலவேதான், கூலிக்கோ வாரத்திற்கோ பயிரிடும் நிலத்துக்கு, எவ்வளவு வளம் ஏற்பட்ட போதிலும், உலக சமக்காரனின் சொந்த உழைப்பு, பராமரிப்பும், கண் காணிப்பும் இல்லாமற் போனால், அந்த நிலம், இரு போகம் தரினும், சரியானவளம் பெற்றது என்று கூறமுடியாது. பாடுபடுபவன் ஒருவன், பட்டா உரிமை பெற்றவன் ஒருவன்—உழுது பயிரிட்டு அறுவடை செய்பவன் ஒருவன், அறுவடைக்குப் பிறகு அளந்து பார்த்து அசு மகிழ்பவன் வேறொருவன் என்று இருந்தால், சங்கடமே விளையும். தாதி பாண்டி வாய் துடைத்தவிட்டுக்குழந்தையைத் தாயிடம் தர, குழந்தை எக்காரணத்தாலோ அழ, தாய், தாதிசரி யாகப்பாத்தால்கிலையோ என்ற சந்தேகித்து, "எனடிசனியனே! மாதம் பத்து ரூபாய் முன்னங்கி பத்தை போலமட்டும் பெற்றது கொள்கிறாயே, குழந்தைக்கு வயறு நிறம்பக் கூடப் பால் தரக்கூடாதோ. அழுகிறதே என் கண்மணி" என்று தாதியைக் கண்டிக்க, அவன் தாயின் தலை மறைந்தபிறகு, "சனியன் அது. காலை எட்டு மணிக்குப் பால் கொடுக்க ஆரம்பித்தேன் பத்து மணி வரைக்கும் பாடுபடுத்தி விட்டு, கத்தகிறது. அவன் கூச்ச லிடுகிறான். அப்பா! போதும் தெரியாமல் இந்தச் சனியனிடம் வந்து சிக்கிவிட்டேன்" என்று கூறிச் சோகிக்கிறான்.

"எவ்வளவு பாடுபட்டு, சத யத்துக்குப் பொதுவா உழைச்சி என்ன சுகம் இருக்குபொன்னு! உள்ளங்கை அளவு நிலமானும், சொந்தமாக இருக்கணும், சுகம் உண்டு. ஊரான் நிலத் துக்கு நாம் எவ்வளவு உண்மையாகப் பாடுபட்டாலும், அவனுக்குத் திருப்தி உண்டா? கிடையாது. என்னமோ, இவக அப்பன் பாட்டன் காலத்திலே இருந்த பயிர்த்தொழில் செய்த வன்போல, என்னைக் கேள்வி

கேட்கறான், சேடையிலே ஏன் விதைச்சே! சேத்தை ஏன் கலக்கினே? மடை ஏன் இப்படி ஆச்சி? மாடு, ஏன் நொண்டுது? வர்ப்பு ஏன் சரியுதுன்னு கேள்வி மேலே கேள்வி போட்டு, நாம் என்ன பதில் சொல்கிறோம் என்பதைக் காதிலேயும் வாங்காமே. சோம்பேறி மோசக் காரன் அக்கரை இல்லாதவன்! என்றெல்லாம், ஏசி விட்டுப் போகிறான். நமக்கு ஏம்பா, இந்தப் புழைப்புன்னுதோணுது. மானம் கருத்தா, மழை வரும் மழை வருபு மாரியை நாம் வேண்டிக் கொள்ளறது, இவரு மதறசிலே இருப்பாரு மகராஜ னுக்கூடக் கூடிக்கிட்டுருஷாலா! வாய்க்கா வெட்டி, தண்ணிப் பாச்சி, காவல் காத்து, களை பறிச்சி எல்லாத்தையும் ஒழுங்கா செய்து வைத்தா, ஒய்யாரம் டேசறாது ஒவ்வொரு நாளைக்கு வந்த. நீ சொல்றதுதான் பாச்சி. என்னமோ, ஏதோன்னு போற வனுக்குத் தான் இது காலம். விதை செல்லு கேட்டேன், விசி போட்டாரு ஒரு பத்து ரூபா காசு, எங்காவது போய் வாங்கிக்கோ, எனக்குத் தரேன்னு சொன்னவன் ஏமாத்திப்போட்டான்னு ஜம்பமாச் சொல்லிப் போட்டாரு. ஒடினேன் ஒன்ப தாவதுமைலுக்கு. அங்கேபோய் ஆண்டியைக் கெஞ்சிக்கூத்தாடி விதை செல்லை வாங்கிட்டு வந்தேன்—உனக்குத்தான் தெரியு மேப்பா, கொல்லை மோட்டுப் பக்கம் வெறி நாய் என்னைக் கடிச்சப்போட்டுதேவோ. இவ்வளவு பாடுபட்டா, இவரு வந்து பேசறாரு. வேலைச் சத்தமில் லைன்னு. என்னத்தைக் கண்டாரு, விவசாயத்தைப் பத்தி. பாடுபட்டு வயலுபச்சைப் பசே துன்னு பார்க்கப் பதிலுயிரம் கண் வேணுன்னு இருக்கும் போது, எக்கர் மூலாயிரமாலா யிரம்னு பெருமையாகப் பேசு ருரு இந்த மொத்த நிலமும், முன்னாலே, அவக பாட்டனார் இரண்டாயிரத்துக்கு வாங்க னாரு. தலைமுறை தலைமுறைபாக எங்க பாடுபட்டு, வயலை, சோக் கினேம். நம்ம குடிசைக்கு வெண்டு புது ஒலை போட பண் மில்லே அவரு மாடி வீடு கட்டி கட்டு, இப்ப நியாயம் பேச வாராரு. தன்னு பொன்னு! நம்ம நிலமா இருக்கோணும், பாடு பட்டா பலன் வரும் என்கிற நிலை இருக்கும்." என்று உழை வன் உள்ளம் சொந்து பேசுகிறான். ஒருபுறம் சந்தேகம், மற்று புறம் சோகம்! இதற்கிடையிலே வயல் வளமாக வேண்டி இருக்கிறது.

உழுதுண்டு வாழ்வானேவாழ்வான், மற்றவர்கள் கொழு துண்டு பின் செல்பவர்கள் என்றாகத்திலே படிக்கிறோம்; படித்தான் பிறகு, நமக்கே எண்ணம் அதுபோலிருப்ப

தில்லை. அவன்பட்டிக்காட்டான் என்றதான் கேலி செய்கிறோம்.

இதனாலிருதரப்பிலும், பேத மும், கசப்பும் வளருகிறது என் பது மட்டுமல்ல, விவசாயத்தின் தாமும் குறைந்து விடுகிறது. இதனை எண்ணித்தான், சொந்த மாக நிலத்தைப் பராமரிக்காதவ னிடம் நிலம் இருப்பது, சீர்கே டான முறை, நிலம் உழைவ னுக்கு இருக்கவேண்டும் என்ற கொள்கை இன்று வலிவுபெற்று வருகிறது.

கிராமப் புறங்கள் பெரும் பாலும், இதுபோலத்தான், சொந்தக்காரன் என்ற உரிமை பெற்றவர்கள் எங்கோ, எப்ப டியோ இருக்க, உழைக்கும் ஒரு கூட்டத்தினரிடம் நிலம் ஒப்படைக்கப் பட்டிருக்கிறது. நிலத்தின் அமைப்பு, தரம், ஆகியவைகூடத் தெரியாமல், எவ்வ ளவோ சொந்தக்காரர்கள் உள் ளனர். ஏட்டைப் புரட்டியோ, எதிரிலே அடக்கஒடுக்கத்துடன் நின்றுகொண்டு பதில் கூறும், கணக்கெழுதபவர் கூறக்கேட் டோதனக்குள்ளு 'பூமி'யின் அள வையும் வகையையும் தெரிந்து கொள்ளும்சீமான்கள் ஏராளம்!

"காலூர் நிலத்திலிருந்து என்ன வந்தது" என்று பண்ணையார், கொஞ்சம் முடுக்காகக் கேட்கிறார். பக்கத்திலே அவருடைய குச்சராய் நிற்கிறது. மேஜை எதிரே, மங்கம்மா விளம்பர ரூபத்தில் காட்சிதருகிறார்.

"காலூரிலே, ஒரு இருவது கலம் தாலுங்க கிடைத்தது" என்று கணக்கெழுதுவோர் சொல்கிறார்.

தேன் கொட்டினவர் போலாகிறார், பண்ணையார். ஏனெனில் காலூரிலே நாலுஎக்கர் பூமி இருப் பது அவருக்குத் தெரியும். அந்த இடத்திலே இருந்து இருபதே கலம் கிடைத்தது என்றால் கோபமாகத்தானே இருக்கும்.

"என்னடா சனியன்! ஏன்டா அங்கே, என்ன, விதைத்த செல்லை பொறுக்கிக்கொண்டு வந்து கொடுத்தார்களா? இரு வதுகலம்—ஏன்டா, ஏக்க ருக்கு 5-கலமா! என்னடா அனியாயம் இது!" என்று கண்டிக் கிறார்.

"நாலுஎக்கர் தாலுங்க. ஆலு எல்லாம் மோட்டுக்கால்தானே. இந்தவருஷம் ஒரே ஏக்கர் தான் பயிர் வைத்தது—மற்றது சும் மாவே போட்டு விட்டோமே" என்று விளக்க முறைக்கிறார் கணக்கெழுதபவர்.

"இந்த மாதிரி வறட்சியான பூமியை விற்றுத் தொலைக்க வேணும்" என்று புது யோசனை கூறுகிறார் பண்ணையார். ஒரு களைப்பின் சத்தம் கேட்கிறது. திருப்பிப்பார்க்கிறார், சமயல் அறைப்பக்கமிருந்து கொண்டு துணைவியார் ஜாடை காட்டுகிறார்கள் வாச்சொல்லி. சென்று கேட்கிறார் என்ன என்று.

"என்னங்கிது! காலூர் நிலத் தையா விற்கணும்னு பேசறிங்க அது ரொம்ப அதிர்ஷ்டமான நிலமாச்சிங்களே" என்கிறான் அந்த அம்மையார். "கலம் இரு வது—விளைச்சல் இந்த இலட்ச ணம், தெரியுமா?" என்று விவ சாயம் பேசுகிறார் அந்த அம்மை யிடம்.

"ஆமா, அந்த நிலத்திலே விளை யலேன்னு நமக்குப் பட்டினி யாக்கும் போங்கோ! அந்த நிலத்தை வாங்கின பிறகுதான்" என்று அம்மை கூறி விட்டு, வாசகத்தை முடிக்காமல், விழியை மலர்ச்செய்கிறார் கள். அவர் புரிந்து கொள்கிறார். அந்த நிலம் வாங்கினபிறகு தான் அவருக்கு ஆண்குழந்தை பிறந்தது! கலம் இருவது ஆலு வென்ன, இரண்டுதான் சூகட் டும், கருவேப்பினைக் கொத்த போல ஒருகுழந்தை, அதிலும் ஆண்குழந்தை, பிறந்தது, நிலம் வாங்கினபிறகுதான். எனவே நிலத்தை விற்கக் கூடாது என்று அவரும் தீர்மானித்ததுக் கொள் கிறார். மனைவியின் கன்னத் தைக் கின்னிவிட்டு, "நன்றாகக் கவனமிருக்கே உனக்கு" என்று கேலிபேசிவிட்டு, மீண்டும் கணக் கெழுதபவரிடம் வந்து பேசுகிறார்.

"சரி, காலூர்கதை அவ்வித மாச்சி. பூலூர் நிலத்திலே என்ன கிடைச்சது?"

"பூலூர் நிலத்திலே இந்தவரு ஷம் சவுக்கில்ல வைச்சிருக்கோம்"

"ஆமாண்டா, அது தான் என்ன ஆச்சின்னு கேட்க ரேன்"

"அது ஆவறது என்னங்கி வளருது. இன்னம் வருஷம் ஐந்து ஆவணுமே"

"தொலையட்டும். பாலூர், கொல்லியிலே....."

"அதிலே வழக்கப்படி வந்து டுச்சிங்க"

"எவ்வளவுடா?"

"போன வருஷமாட்டாம், முணுவண்டித்தான்"

"ஆமாம்! புதிசா ஏதோ ஒரு துண்டு வாங்க வேணுமனு சொன்னயே, அது என்ன ஆச்சு"

"ஆமாங்க, அந்தத்துண்டு வாங்கிவிட்டா, இப்ப நமக்கு இருக்கற 3½ யோடு சேர்ந்த ஒரே சதாமா, நாலு ஆயிரம்"

"அங்கே 3½ ஏதடா நமக்கு"

"என்னங்கி! போனவருஷம் ஒரு முக்கா ஏக்கர்துண்டுவாங்கி னமே அதுக்கு முந்திரைக்கு உங்க அப்பார் காலத்திலே ஒரே ஏக்கருங்க. கண்ணுசாயிகடல் பைசல் செய்யற போது அவன் நிலத்தை நமக்கே கொடுத்த ப்டான். எல்லாம் சேர்ந்த இப்ப 3½ ஏக்கர் இருக்குங்களை"

"ஆமாம், ஆமாம்."

"நீங்க ஒருதடவை வந்து பார்க்கணுமுங்க நிலத்தை. நில ரொம்பத்தாம்"

"பாச்சல் இருக்கா?"

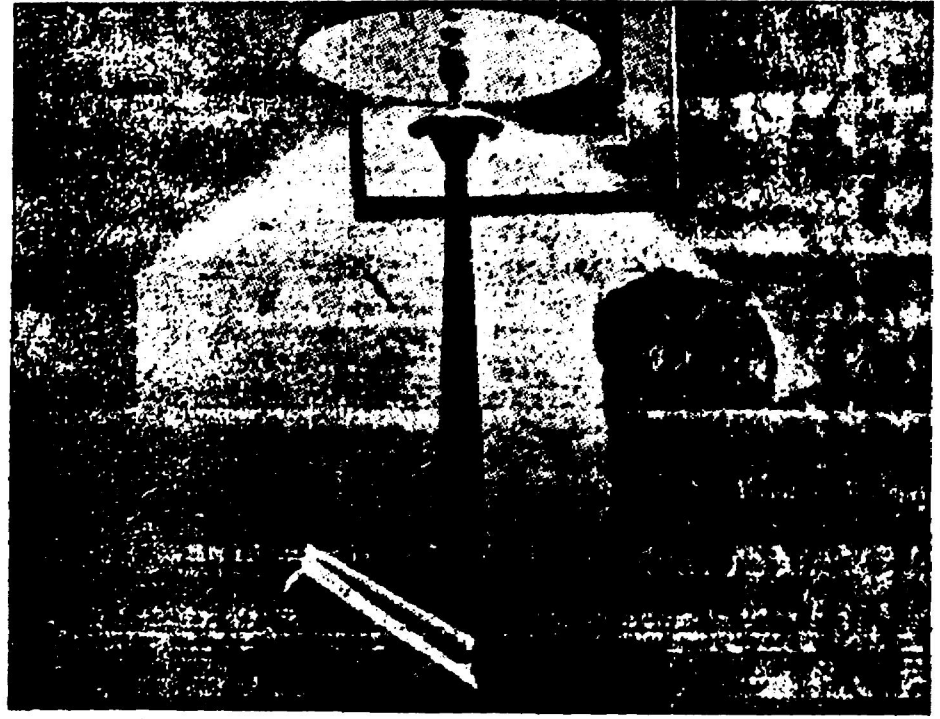
"பக்கத்திலேயே கால்வாய் போகுதுங்களை. அங்கக் கால்வாய் வருவதற்கு முன்னேறிலம் தம்பிடிக்குப் பொருதுங்கோ. இப்பக் கிளி கொஞ்சுதுங்கோ"

"சரி! மத்ததை சாயரட்சை கணக்கு பார்க்கிறேன் எடுத்துவை புத்தகக்கட்டுகளை" என்று கூறிவிட்டுப் பேச்சை முடித்து விடுகிறார் பண்ணையார். நிலத்திலே கிளிகொஞ்சுகிறது வந்து பார் என்று கணக்கெழுதுபவர் அழைக்கிறார். உள்ளேயிருந்து குழந்தை அழுதுகொண்டு கேட்கிறது. சென்ற குழந்தையையும் சமாதானப்படுத்தலாம்..... கிளியும் கொஞ்சும், கேட்கலாம், என்று உள்ளே போய் விடுகிறார். பெரிய பண்ணையின் சொந்தக்காரரில் நல்லவரின் விசாரணை முறை இது. இன்னம் வேறு "புண்பவர்கள்" இருக்கிறார்கள். மிலாருங்கையுமாக இருப்பவர்கள்! கம்பத்திலே கட்டிவிட்டுக் கணக்குக் கேட்பவர்களுக்காரித்துப்பிட்டுவாசம் படி ஏழுதே என்று சிற்பவர்கள்! இப்பாதிக்கள்!

மற்றப்பல முதலாளித்துவத்தைவிட நில முதலாளித்துவமிருக்கிறதே ஆகையினத்தன்மையை மாய்ப்பதிலே, முதல்தரமானது. குறிப்பாக குடும்பமாக, இந்த முதலாளித்துவத்துக்கு அடிமையாகிறது, தலைமுறை தலைமுறையாகி காலில் வெள்ளெலும்பு முளைத்ததான் முதலாய் அடிமைக்காரனாய்ப் போய் என்று நந்தனார் பாடினார் என்கிறார்கள் கதைபில். வாழ்க்கையிலே இதைப் பாடிச் சொல்வதில்லை, ஆனால் உண்மை நிலை என்னவோ இதுதான். கிராமத்திலே உள்ளவிய சூயிக்கு, பண்ணையாரிடம் இருக்கும் பயம், 'பத்காளியிடம்' இருக்கும் பயத்துக்குச்சமம்! ஐயா — சாமி — ஆண்டே—எஜமான்—அவரு—என்று அர்ச்சனை செய்வான். கோபி லுக்குப் போவதுபோலவேதான், அடக்க ஒடுக்கமாகப் பண்ணை வீட்டுக்குப்போய்வருவான். இடுப்பிலே வேட்டியைக் கட்டிக்கொண்டு, காலிலே முள் தைத்தாலும் பரவாயில்லை என்று செருப்பு இல்லாமல்தான் போவான். பண்ணையாண்க்கண்ட உடன் அடியற்ற நெடுமரம்போல்வீழ்வான்—ஒரு மனு என்பான்! அவ்வளவு அடிமைத்தனம், விசைச்சுவான்தார் முறையின் மூலம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஹெயின் கிளில் மட்டுமல்ல, பெரிய பண்ணைகளிலெல்லாம் இதேநிலைதான் இருக்கும். இதனை ஆக்கிலத்திலே ப்யூ டெலிசம் (FEUDALISM) என்பார்கள். ஏன் என்ற கேள்விக்கே இடமில்லாத அளவுக்கு, மனதிலே அச்சத்தை நிரப்பிவிட்டு, மனிதர்களை அடிமைகளாக்கும் முறை அது நிலத்தை உழுவதமட்டுமல்ல—எஜமான் காரியம் எதுவாலும் செய்யவேண்டியவன்—எடுபிடிக்கு அவன்தான்—அடி ஆள் அவன்தான்—நல்லது பொல்லதுக்கு அவன்தான்

உழைக்கவேண்டும் — தன் வீட்டிலே ஒரு கலியாணம், ஒரு இழவு, எதற்கும் எஜமானிடம் உத்தரவு வாங்கியாக வேண்டும். —கிராமத்திலே எந்தக்காரியம் செய்வதாலும், எஜமானிடம் கேட்டுவிட்டுத்தான் செய்ய வேண்டும். எஜமான் சொன்னால் அதைச் செய்தாக வேண்டும், ஒருவன் தன்னை வெட்டிக் கொண்டு வா என்றாலும் செய்ததான் வேண்டும்—இந்த மாதிரி யான மனப்போக்கு, இந்த நில முதலாளித்துவ முறையினால், பார்பரை பரம்பரையாகப் புழுத்தப் பட்டிருக்கிறது. எளியவதான், நகரப்புறத்திலே விசும் கொஞ்ச நஞ்சும் விடுதலை, சுயமரியாதை உணர்ச்சியும், கிராமப்புறத்திலே தலை நீட்டத் தயங்குகிறது. பண்ணையாரின் தயவின் பேரிலே, ஏதாவது 'பிரசங்கம்' நடத்தலாம், யாராவது அவ்வளவு தான், வேறே ஜனங்களின் சார்பில் ஏதாவது பேசவேண்டுமென்றால், முடியாது. அதிகாரிகளின் அமுலாவது நடக்குமா! கஷ்டம். சாமர்த்தியமுள்ள அதிகாரிகளாக இருந்தால், அவர்களுக்கும், "ஐயாவின் தயவைப்" பெற்றுக்கொண்டு, ஏதோ 'நாலு காசு' சம்பாதிக்கலாம். முறைப் புகாராக இருந்தால், ஒன்றும் பலிக்காது. திடீரென்று அதிகாரியின் மாட்டுவண்டிகளானுமற் போகும், வீட்டின்மீது கற்கள் விழும், கொல்லைச்சுவர் இடிந்து விடும், வாழைக்கன்றுகள் வெட்டப்பட்டிருக்கும், வாழ்க்கை கிச்சயமே இல்லாதபடி செய்யப்படும். ஒன்று அவர் வேறு ஊர் மாற்றிக்கொண்டே டாட வேண்டும், இல்லையானால் "ஐயாவுடைய தயவைப்" பெறவேண்டும். இந்தவிதமான ஆதிக்கம் கொண்டு, கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம் நிலத்தைச் சொந்தமாகிக்கொண்டு, காட்டு ராஜாக்கள் போலக் காலத்தன் ஞாபகம் களுக்கு செல்வத்தையும் சுதந்தையும், சொத்துகளையும் தேடிக்கொடுப்பதற்காக. கரீபிலே கோழியுடன் எழுந்த இரவு கோட்டான் கூவுப்போதும் கொல்லைமேட்டைப் பற்றியே எண்ணிப் புரளும் உழவன் உழல்கிறான். ஊர் வளம்பெற, ஊரார் அமைதி பெற, உன்னத இடைச்சிங்கள உரம்பெற, இது அல்ல முறை—முறை மாறியாக வேண்டும்; மாற்றப்படவேண்டும். கிராமப்புறத்திலே "அடக்க ஒடுக்கம்" இன்று இல்லை. இருக்க முடியாது! மிச்சமீதி இருப்பதும் விரைவிலே நசித்துப் போகும். அவனிடம் பல் ஆண்டுகளாக ஆக்கிலைய ஏகாதிபத்யத்தை, அடிமைத்தனத்தை ஒழிக்கவேண்டிய 'அவசியத்தைப்' பேசியாகி விட்டது; இன்று அவன் தன்னை வாழ விடாமல்செய்ய்பவர் "ஆண்டை" என்பதை அறிந்துகொண்டான்; ஆகவே அவன் போர்க்கோலத்தில் இருக்கிறான். ஏர் கொண்டு குழத்து நாட்டுக்குச் சீர் அளிக் கும் உழவனின் உள்ளம், குமுறு

(8-ம் பக்கம் பார்க்க)

அறுவடைத்தல்

"இசைபில் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம் என்ற வேறுபாடு கூடாது" என்று ஜஸ்டிஸ் ராஜமன்னார் அகில இந்தியச் சதர் காட்சியில் டிசம்பர் 27-ல் கூறினார்.

ஜஸ்டிஸ் ராஜமன்னாருக்கு சிபுணர் என்று புகழ் உண்டு ஆனால் அது சட்டசம்பந்தமாக.

இசை, மொழி இனம் ஆகியவைபற்றி அவருக்கு சிபுணத்துவம் இருப்பதாக, யாராவது அவர் எதிரே உபசாரத்துக்குச் சொல்லக்கூடும். அவருக்கு என்ன சாரி லட்சுமீபுத்தான்! மகாபுண்பவான்! உபசாரி என்று அர்ச்சிப்பார்களே சகஜமாக, அதிலே ஓர் அர்ச்சனைப்பதமாகி விட்டது, இந்த 'ரசிகர்' என்ற பதமும்! எல்லோரும் இப்போது ரசிகர்கள்! அந்தவிதமாகவேண்டுமானால் ஜஸ்டிஸ் ராஜமன்னாரும் ஒரு ரசிகராகியிருக்கலாம். "ரொம்ப ரொம்ப மட்டாகக் கெட்டதாம் ரசிகர்களானபோது கம்மசாயுகாருக்கு என்னசார், தகுதி பிழைன்னு சொல்வது! அவரும் ஜட்ஜு அவர்க அப்பர்வும் ஜட்ஜு — என்று ஆயில் பையன்கூட கொஞ்சம் சிபார்சு பேசுகிறான். சரி அப்பர்! அவர் ரசிகராக இருக்கட்டும், அந்த முறையிலே "அரியக்குடியின் ஆலாபனம் அபூர்வமானது, அரி கம்போதி இராகம் பாடும் போது ஸ்ரீமன் ராஜாபண்ணார்த்தி பிரசன்னமாகிறார் பக்தர் முன்பு — என்று ரசபாவத்தைக்கறித்தொலைக்கட்டும். சகித்துக்கொள்வோம், என்னமோ பரபம், நல்லமனுஷர், சம்பந்தமில்லாத விஷயத்திலே நுழைந்தவிட்டார், ஏதோ சொல்வட்டும், என்று இருந்த விடவாமடா தம்பி! ஆனால் ஜஸ்டிஸ், இசைபிலே, தமிழ் தெலுங்கு கன்னடம், என்ற மொழி வேறுபாடே கூடாது என்று ஒரே அடியாகக் கூறுகிறாரே, அது ரொம்ப ரொம்ப மோசமான பேச்சாக இருக்கிறதே. எப்படி அதைக்கேட்டுச் சிக்கமுடியும்" என்று எங்கே கேட்டேன். ஆயில் பையன் அப்போதும் திருப்பிப்பதில்லை "சரிடா! தம்பி! அந்த ஜஸ்டிஸின் யோசனையைக்கேட்டு, ஒருபாடல் கர்த்தா. கதம்பப்பாடலைக்கட்டி

ஒருவிதவன் அதனைப் பாடினால் எப்படி இருக்குப்? ஜஸ்டிஸ் ராஜமன்னார் கேட்டிருமா? தமிழர், தெலுங்கர், கன்னடமொழியினர் ஆகியவர்களுக்காவதான் பிடிக்குமா? அல்லது இசைவல்லுனருக்குத்தான் பிடிக்குமா? என்று கேட்டேன். பையனின் முகத்திலே அப்போததான் அசடு தட்டிற்று. "தம்பி! இதோ பார்டா! அவர்களுக்கு அவ்வாற்தான் மொழியிலே பாடல் பாடிக்கேட்டால்தான் பிடிக்கும். ரொம்ப ரொம்பச் சின்ன, சாதாரண விஷயம் என்றேன். பையனுக்குச்சங்கடமாக இருந்தது. "தம்பி! நம்ப ஜஸ்டிஸ் ராஜமன்னார் கோர்ட்டிலே, ஒருவர்க்கே எழுந்த,

யுவர் லார்ட் ஷிப், கேசெப் பேதிசமெனகா, கொஞ்சம் கவனிச்சிக்கொளுக்கோன்னு, எந்த கண்டே மெனி மெனி இயர்ஸ் அகோ, மனதேசமுலோ, மீயொக்க, ஜெண்டிஷ்மென், பெரியமனுஷா, ராஜாதுகா, பெத்த தர்மதாதுகா.....

என்ற ஆர்பித்த, தமிழ் தெலுங்கு, இக்கிஷ்—ஆகிய மூன்ற மொழியையும் போட்டுக்குழப்பிவைச் சாந்தமும் சந்ருணமும் கொண்டவர்களை அவருக்கே, கோபப்பிறக்காதா' என்றேன். பையன் மூகம் ரொம்ப ரொம்பக்கெட்டுவிட்டது!

ரா ரா, ராமச்சந்திரா
தானோ போக்கிடத்தாரேன்
மன்ச்சி, ஆவு ஆல் நீது

* * *
கப்பு கலரு கா குயுடு
உண்டே

ஒத்திலே ஒத்து ஏது?
இதை ஒதி ஒதி கேனு தே
செப்தே ஜெகமு சிர்க்கும்
ஊ, மன்ச்சி ஊ தீசி

பேட்டிதே

தீதோ கீவே சொல்லு

"டே! பையா! என்று கூப்பிட்டு, இந்தப்பாடலைக் கொடுத்தேன், பையன் சிரித்தவிட்டு, சாரி ஜஸ்டிஸ் ராஜமன்னாருக்கு இதைப்பாக்கல் இலமாக அதன்

(7-ம் பக்கம் பார்க்க)

3-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

கிற காலை, நல்லதற்கும் பயன்படுத்த முடியும், ஊறு தேய்க் கொள்ளவும் கூடும்! அரி-அரன், தொடர்பாக வரும், அரி, ஏசு, தொடர்பாக வாழி சிரமம்! ஈமன்-கிருஷ்ணன், தொடர்பாக வரும்; ஈம்-ரகீம், ஒட்டு வேலை; பஸிக்கவியில்லை! பாண்டவர் கேளாவர், சகஜமாக பேசுவதில் கூடும், பாண்டவர்-பாண்டியர், தொடர்பு, கஷ்டம். சேர சோழ பாண்டியர், சகஜமாக, 'சாஸனமாக' ஏற்படக்கூடிய தொடர்; சேர மராட்ட வங்க வேந்தர்கள், சிரமப்பட்டு, பாதுகாப்போடு சமைக்க வேண்டிய தொடர்.

இந்தச் சூட்சுமம்—மிக முக்கியமானது.

ஏனெனில், தொடர்பு தோழமைக்கும் வழி தேடும், வழக்குக்கும், வாபுக்கும் இழுத்துச் செல்க்கூடும். அண்ணன் தம்பிகள் ஒரு லை வாழவும் முடியும்! பாகப் பிரிவினைக்கு வழக்கு மன்றம் ஏறி மலுக்கவும் அவர்களில் ஆகுவி தமிழரும் ஆந்திரரும் ஒரு மனை வாழவும் முடியும். —வேங்கடத்துக்கு இப்பக்கம் ஓர் படைபுயம் அப்பக்கம் ஓர் படைபுயமாக சிண்டி களம்புகு காதை நடத்தவும் முடியும். நாம் யோசிக்குப்படி கூறுவது, இயல்பாக உள்ள தொடர்பு, எதற்குப் பயன்பட வேண்டும் —தோழமைக்கா, தெல்லிக்கா —பாசத்துக்கா, பகைமைக்கா —கை குலுக்கலா, வாள் விசுவா கலந்துறந்திடலா, களம்புகலா இதுவே சற்றுக் கவனம் செலுத்த வேண்டும், செலுத்தவேண்டிய அவசியம் வந்தே தீரும்.

தமிழ் நாடு தமிழர்க்கே என்று நாம் துவக்கியபோது, இந்தச் சிக்கலை, நேருக்கு சோகச் சந்திக்க தேரிட்டது. சந்தேகப் பார்வை—சஞ்சலப் பேச்சு—சோகக் குரல்—இவை செவியில் விழுக தலைப்பட்டன! கலகம் செய்யும் போக்கினர், "தமிழ் நாடு தமிழர்க்கு" எமய்யா! பெஜவாடா! இனி உமக்கெல்லாம் ஒன்றும் கிடையாது. அக்கரி அபாவாடுதே!" என்று சிண்டு முடிந்திடக் கண்டோம். "அவ்வாறல்ல! ஆயம் காவலா அண்டாரு!" என்று ஆந்திர கண்பர்கள் பதைத்திடக் கண்டோம். தொலைவில் உள்ளவர்களின் சுந்தேகம், சிரமம் தராது —தொடர்புள்ளவர்களின் சந்தேகம் கூடாது—என்ற முறை விலை தமிழ் நாடு என்ற முழக்கம் ஆந்திரின் உரிமையையோ, கேளாவின் உரிமையையோ கெடுக்க எல்லா என்றோம். விளக்கம் போதவில்லை. ஆதாம் தந்தோம் அசுற்றான ஆதாரங்களைத் திரட்டும்போது தமிழர், திராவிடர், என்ற சொற்கள் வேறு வேறு உருவிலே உள்ள ஒரு கருத்துடைச் சொற்களே எனக் கண்டோம், உரைத்தோம் ஊராருக்குப் பழையஎடுகள், நில தூள் எடுகள், பண்பாடு விளக்க எடுகள், வரலாற்றுச் சுவடிகள் ஆகியவற்றினைக் காணும்போது,

திராவிடர் என்ற சொல்லும், திராவிடம் என்ற சொல்லும், அவை தமிழெலாம் இடம் பெற்றிருக்கக் கண்டோம். வெளிநாட்டு அறிஞர்கள் அவ்வப்போது தீட்டிய எடுகளிலெல்லாம், திரு இடத்தைப் பற்றிய விளக்கம் கண்டோம். தமிழர், தெலுங்கர், கேளார், கன்னடர், ஆகியோர், ஒரு மூலத்தின் பிரிவுகள் என்பதனை விளக்கினோம், திராவிடர் என்பதே கூட்டு முன்னணிக்கு, தோழமைக்கு, தொடர்புக்கு, பாசத்துக்கு, நேசத்துக்கு, கம்மை அழைக்கக் கூடிய சொல் என்பதைக் கூறினோம். காற்றிலே மிதந்த வந்த இசைபோல,

"கன்னடமும் களி தெலுங்கும் கவின் மலையாளமும் துளுவும் உன் உதரத்தே உதித்தெழிந்து ஒன்றுபட ஆயினும் ஆரியம்போல் உலகவழக்கு அழிந்தோழிந்து சிதையா உன் சீர் இளமைத்திறம் வியந்து"

என்ற போராசிரியர் சுந்தரனின் மொழி சித்தையைச் சிவ நிற்பது. எனவே திராவிடநாடு திராவிடருக்கே என்றோம்—மூலம் மூலருக்கும் ஒன்று, மொழி வழியும் சரி, பண்பாட்டின் அடிப்படையிலும் சரி, என்று கண்டகாரணத்தால். அங்ஙனம் சொன்னபோதும், பிரகுங்கூட, தமிழ்நாட்டின் உரிமைபற்றி மறந்தோம் என்பதில்லை. தமிழ் நாடு தமிழருக்கே! ஆந்திரர்க்கே! ஆந்தியம்! கோளம்கோளர்க்கே! ஆனால் இப்போதும், வட நாட்டிலே அல்ல பிரணைக்கப்பட வேண்டியவர்கள். தமக்குள் ஓர் கூட்டாட்சி (Federation) ஏற்படுத்திக்கொள்ளல் வேண்டும் — திராவிடநாடு திராவிடருக்கே என்பது இத்தக்கூட்டாட்சியைக் குறிப்பதற்கேயாகும், என்பதை விளக்கியும் வந்தோம். திரை, நமது ஒலியைப்பரவவிட வில்லை! பெரியாரின் பேருரைகளிலிருந்து இதற்கான ஆதாரங்களைத் தாழ்முடியும் — கட்சிப்பிரசார எடுகளிலே இதற்கான ஆதாரங்கள் தாழ்முடியும்—காகித நெருக்கடி சாத்தே இழுக்கிறது.

"தமிழ்" தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், முதலாகிய பாஷைகளைத் தாய்பாஷையாகப்பேசுவந்த மக்களையே மிகுதியாகக்கொண்ட நாடுகள் ஒன்று திராவிடம் என்று சொல்லப்படுவது என்பது யாவரும் அறிந்ததேயாகும்."

இது, 1939, நவம்பர் 26-ந்தேதி பெரியார் கிடுத்த ஓர் அறிக்கையில் உள்ளவாசகம்.

திராவிடம் நாடுகள் என்ற

பதங்களை, கவனிக்கக்கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

தொடர்பு தோழமைக்குப் பயன்பட வேண்டும் என்ற நோக்கமே திராவிடநாடு எனும் கூட்டாட்சித் திட்டத்தை நாம் வலியுறுத்திய காரணம். இது மட்டுமல்ல!

திராவிடர், என்ற சொல் ஓர் பண்பாட்டுக்குறி. ஜாதி பற்ற, சமூகத்தின் சின்னம்—விளக்கமாகக் கூறியுள் கிரியும்—திராவிடம் ஆரியம் எனும் இரு

பண்பாடுகள் உண்டென்பதை எவரும் மறுத்திடார். "இன்று இல்லை, என்றே இருந்தது" சிலர் கூறுகின்றனர் இதுபோல். சரி! இன்று இல்லை என்றே கொள்வோம், திராவிடம் என்ற பெயரால், எத்தகைய பண்பாடுருவிக் கப்பட்டது; இதுவுமா கஷ்டம் கூற; அல்லது இதைக்கூறவுமா அஞ்சுதல்வேண்டும். திராவிடம் என்ற பண்பாடு, புத்தலகத்துக்கான பற்பல கருத்துகளின் கோவை. அதனைவலியுறுத்தும் மூலம், நாம், பூசிக்கிளப்புகிறோம், பிரேதவிசாரணை செய்கிறோம், என்று குறைகூறப்படுகிறோம்—ஆனால், மது நோக்கம், அந்தக்கருத்துகளின் படிசமூகம் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்பதுதான். பிரச்சனையின் உபிராடிபைக்காட்டிக் கூற வேண்டுமானால், ஜாதியற்றசமுதாயம் மது குறிக்கோள்—திராவிடம் என்ற பண்பாட்டில் ஜாதி இல்லை, அதைத்தொடர்ந்தும் அதைகளைவிட்டும், அதனால் இலாபமடைவோருக்கு இலாபம் குறைவுபடாமலிருக்கவும் செய்யப்பட்டுள்ளது, பல வழிவகைகளும் திராவிடப்பண்பாட்டிலே இல்லை. எனவே தான், திராவிடம் எனும் பண்பாடு தேவை, திராவிடப்பண்பாடு கொண்டநாடு தேவை. என்ற கருத்துப்பட திராவிடநாடு திராவிடர்க்கே, என்றோம். ஆரியமும் திராவிடமும் கலந்து நெடு நெடு நாட்களாகி விட்டன என்று கூறப்படுவது உண்மையாகக் கூடாதா என்றும் ஆசைப்பட்டோம். எதிர்ப்பு ஏற்பட்ட பிறகே, "இல்லை! ஆரியம் கலக்கவில்லை! ஆரியமும் திராவிடமும் ஒன்றாகி விடவில்லை! ஆகவேதான் ஆரியத்தைக் கண்டிக்குப்போது திராவிடத்தின் மேன்மையைப் பேசும்போது, கோபமும் கொந்தளிப்பும் எதிர்ப்பும் இடைபூறு வருகிறது" என்பதை அறிந்தோம். உடன்கட்டை ஏறுதல் கூடாது என்று பேசி, அந்தத் தீய வழக்கத்தால் வரும் கேடுகளை எடுத்தாரத்தால் யாருக்குத்தான், எதற்காகத்தான் கோபம் வரப் போகிறது வருவதில்லை? ஏன்? சந்—உடன்கட்டை ஏறுதல்—இன்று இல்லை. அதபோலவே ஆரியம் அழிந்துபோயிருப்பினும் சரி, அல்லது திராவிடத்தான் இழந்து போயிருப்பினும் சரி, அதுபற்றிய கண்டனம் உரைக்கும்போது, யாருக்காவது கோபம் வருமா! வரலாகுமா? எதிர்ப்பு பிழக்குமா? கோபம் சாமாரியாக வருகிறதே! அதன்காரணம் என்ன? செத்தபாம்பு படமெடுக்காதே! அதோவிமான மார்க்கமாகப்பயணமான சங்கராச்சாரியார், பம்பாயில்—சித்ரா கூடத்திலோ தண்டகாரண யத்திலோ அல்ல—யாகம்நடத்த கிறாரே! ஆரியம் யாக குண்டங்களாமே! ஆரியம் அல்லவா அங்கு கொழுந்தவிட்டு எரிவது? கொஞ்சம் போகிக்க வேண்டும், நம்மைப்பற்றித்தவ

ருக்க கருதும் போக்கினர், யோசிக்கிறார்கள்! ஆம்! தமிழ்நாடு இவ்வாண்டுமக்கு இந்த மகிழ்ச்சிகலந்த கம்பிக்கையைத்தான் தருகிறது. ஆரியம் அழிக! திராவிடம் வெல்க! என்று கூறவில்லை—எழுதவில்லை—ஆனால் எதற்காக நாம் அந்த முழக்க மிடுகிறோமோ, அந்த நோக்கத்தைத்தமிழர் திருநாள் கொண்டாட்ட கர்த்தாக்கள் தத்தமது உணர்விலேவலியுறுத்தியுள்ளனர்.

17-ந்தேதி தினசரியில்,

'தமிழ்நாடு வாழ்க'

என்று தலையங்கம். தலைப்பிலேயே கனிப்பு! உன்னையோ, விருந்தா!

திராவிடம் என்றால் நாம் எத்த நிலையை, எத்தகைய பண்பாட்டைக் குறிப்பிட்டோம்? ஜாதியற்றசமூகம்! அல்லவா. இதோ 'தினசரி' தீட்டுகிறது பாரீர்.

"ஜாத் வித்யாசங்களை எல்லோரும் சேர்ந்து தொலைக்கவேண்டும். தமிழர் அனைவரும் ஒரே ஜாதியாக அமையும்படி செய்ய வேண்டும். அப்போதுதான் தமிழர்களில் ஒரு வதப்பார் மற்றோர் வதப்பார் மீது துவேஷமோ, வெறுப்போ, கொள்வதை நீக்கமுடியும். அதை நீக்கியுல்தான் தமிழ்நாடு மேலோங்க முடியும்.

எனவே தமிழ்நாட்டைத் தனி மாகாணமாக்க முயற்சிக்கிறவர்கள், ஜாத் வித்யாசத்தைத் தொலைத்துத் வேலையை மண்ணினியில் வைத்துச் செய்வார்களாக!"

செய்வோம் கண்பரே! செய்யத் தான்வேண்டும்! சோவாரீர் இக்காரியத்தைச்செய்ய! சேருவோம் வாரீர்! செய்துபார்ப்போம்! செய்து முடிப்போம்! அதனைச்செய்து முடிப்பது தான், திராவிடநாடு திராவிடருக்கே! என்ற முழக்கத்தின் கோக்கம். முன்னணி வேலையாகக் கொண்டுள்ள அந்தக்காரியமே, திராவிடப் பண்பாடு ஜாதி தொலைத்தால், திராவிடம் வென்றது என்று பொருள். ஆம்! இந்த ஆண்டு தமிழர் திருநாள் தரும் ஆர்வம் இந்த முன்னணி வேலையை நாம் துவக்கம்மை ஊக்குவிக்குமாக!

'சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!'

அதோ கேட்கிறது பண்!! பல் வேறு பச்சியிருந்து! மேலும் மேலும் தெளிவா! மேலும் மேலும் இனிமையுடன்.

ஆ

சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!

சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!

சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!

சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!

சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!

சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!

சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!

சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!

சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!

சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!

சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!

சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!

சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!

சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!

சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!

சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!

சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!

சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!

சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!

சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!

சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!

சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!

சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!

சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!

சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!

சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!

சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!

சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!

சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!

சுதந்திரச் சூரியன் உதிக்கிற நேரம்! தூங்காதே, தமிழா!

8-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

"என்னன்னு சொல்றது. ஏழைக வீட்டுக்கு முழந்தை களுக்கு, ஏழைகள் கண்டாலும் வாங்க வேணும்னு ஆசைவருது. காணியிலே ஒரு பாசி. 'ஊது கோல்' ஒண்ணை வைச்சி, வித்து கிட்டு இருந்தான். வீட்டு எதிரி லேயே ரூப்பல் சேர்த்துக்கிட்டான். பச்சை வாங்கினாங்க. இருக்கப்பட்டால் வாங்கி னாங்க. இதற்கு யிரை வாங்கு துங்க அப்ப இருக்கே."

"ஒண்ணு கச்சி தொலைத்து விடணு. குழந்தைகதானே."

"ஒண்ணு போதுமா? கால் டஜன இருக்கே"

"சமாதானம் சொல்லணும்மா குழந்தைக என்னத்தைக் கண்டு துங்க."

"குழந்தைகமட்டுமா பெரிய வங்க கூடத்தான் என்னத்தைக் கண்டாங்கப்பா? உனக்குத் தான் என்ன தெரிஞ்சது? எங்க குடும்ப நிலை தெரிந்தா, ஊது கோல் ஏன் வாங்கிக் கொடுக்க வேனு கேட்பயா நீ? வயிராச் சோறு இல்லை, அந்த வாலில்லாக் குங்குகளுக்கு ஊது குழல் வடங்க வேணும்னு சொல்றே. உன்னிடம் பேசுவானேன்? குடம் ரொம்புமாபேசினா? நான் போகிறேம்பா."

"தப்பினேம் சார்! கேட்டீர் களா, அந்த அம்மா, பட புடன்னு பேசற பேச்சை. நீயேமே இத்தப் பாடு படுத்த ருங்களை, குழந்தைகளை சும் மாவா கிடுவாங்க. பொல்லாத பொம்பளை."

அடே! இந்தப் பொம்பளை யைக் கூட நல்லவன்னு பேச ருறே இந்தப்பெரியவர். காகிலே விழுதேல்லோ, அவங்க பேச ருது.

"என்னம்மா செய்யலாம். இந்தக் காலமே இப்படித்தான் இருக்கு நல்லவங்களுக்குநாலா விதத்திலேயும் சல்டம் வருது. உன் தங்கமான குணத்துக்கு, இப்படித் சரித்திம் பிடுங்கித் தின்னலாமா! தன் அரட்டலுங்க தலைப்பா மாத்திங்க, இதுகளைல் லாம் கூடச் சுகப்பட்டுப் போச்சி. உன் புருஷன், உரு மாறிப் போனாரு, உனக்கும் கஷ்டம் இப்படி பை மலையா வருது, என்ன செய்யலாம்"

"ஐயோ பாவா! சார்! இந்தப் பெரியவர் பேசினதைக் கேட் டிங்களா? ரொம்ப நல்ல பொம் பளையாம், இவங்க, கஷ்ட கால மாம், தரித்திரமாம். பாவம், அதனாலேதான், இந்த அம்மா புருஷன் சோழ, இளைச்சி, உரு மாறிக்கிடக்கிறான். இந்தத்தங்க மான குணமுள்ள அம்மாவுக் கும் சுபாவமே மாறிவிட்ட தாம். பாபம்! ஏழ்மையாலே, என்னென்ன மாறுதல் ஏற்பட் டுப் போகுது பாருங்கன். என்ன செய்யலாம், வாங்க சார், போகலாம். வேகமா

நடக்கணும். சார், மணி பனி ரண்டு சூகுது."

* * * அடே! இந்தத் தெருவிலே எப்ப சார்! பார்க், ஏற்பட்டுது. ரொம்ப ஜோரா இருக்கே. கடி யாரம் கூட இருக்கு. ஓ! ரேடி யோவும் வைத்திருக்கு பாருங்க, சார்! பார்க், ஏற்பட்டா, அந்தப் பக்கமே ஒரு அழகத்தான் இருக்கு. இந்த இடம், முன்னாலே, எப்படி இருக்கும் தெரி யுமா? கழுதைகள் கூடிக்கிட்டு, கத்து கதன்னு கத்திக்கிட்டு இருக்கிற இடம். மழை வந்தா, குளமாயிடும். கழுதைக்கு பதிலா, எருமைகள் புரூம். அப்படிப்பட்ட இடம் இது. மாறியேபோச்சி பூங்காவனமா யிடுத்தே! இந்த மாதிரி, ஊரைச் சீர்திருத்தி அழகு செய்தாத் தானே சார், நல்ல பேர்வரும், முனிசிபாலிடிக்கு. முன்னாலே இருந்த சேர்மன், இதுபோல ஒரு காரியமும் செய்யறதில்லை. இவர், பாவாயில்லை, நல்ல வேலை செய்யறார். ஏன் சார்! சிரிக்கி றிங்க, சார்! அடே! என்ன சார் இது ஒண்ணும் சொல் லாமே சிரிக்கிறிங்களே! எதை யோ நினைச்சிக்கிட்டுச் சிரிக்கி றிங்க, என்னிடம் சொல்லக் கூடாதா? என்ன, என்ன! சேர் மன் இருக்கிறாரு ஊரை அழகு படுத்த, ஏழைக வாழ்வைச் சீர்படுத்த பாரு இருக்கறாங்க கன்னு சொல்றிங்களா! அது சரி! ஆமாம் சார்! நீங்க சொல் றது நியாயமான பேச்சுதான்! ஊரை அழகு படுத்துறாங்க, உயர் உயரம்! கோபுரம் எழுப்பு ருங்க, ஆனா, சோழ போலே இருக்கிற ஏழைகளின் வாழ்வு சிதையுதே, அதைத் திருத்தத் தான் ஆளைக் கட்டினோம். அதோ தெரியுது பாருங்கே, கோயில் கோபுரம், தெற்குப் பக்கமா, அது, உங்க முப்பாட்டனார்கட்டி னாராமே, தெரியுமா உங்களுக்கு? அவர் பேரு என்னுங்க? உங்க தாத்தா பேரில்லை, தணிகாசலம் பிள்ளைனாத்தான் பிரசித்த மாச்சே, அந்தக் கோயில் சாயி பேரு! மறந்து போச்சி, என் னமோ சொல்வாங்களே, ரொம்ப சக்தி வாய்ந்த சன்ன தின்னு..... ஆமாம், ஆமாம், கலி தீர்த்த பெருமாளி!"

திருமண அழைப்பு.

எனது தம்பி G. தேவராச னுக்கும், தோழியர் ராதாபாயிக் கும் திருப்பத்தூர் (N. A.) மீனாட்சி டாக்கீஸில் 26-1-47 ஞாயிறு காலை 8-30 மணிக்கு மேல் 'திராவிட நாடு' ஆசிரியர் தோழர் C. N. அண்ணாத்துரை M. A., அவர்கள் தலைமையில் வாழ்க்கை ஒப்பந்தம் நடை பெறும். அன்பர்கள் இதனையே அழைப்பாகக் கொண்டு வா கிழைகிறேன்.

G. வெங்கடாசலம்,

கட்டார் ஸ்டேடியோ,

திருப்பத்தூர் (N. A.) 16-1-47

5-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

பிவிடலாமே!" என்று கூறினான். இதுபோலத்தான் பாரா, இருக் கும், தமிழ், தெலுங்கு, கன்ன டம் என்ற வேறுபாடு இசையில் கூடாது என்ற அவருடைய அபூர்வ தீர்ப்பின்படி பாடல் அமைத்தால்.

ரா ரா, ரா ரா—தெலுங்கு ராமச்சந்திரா—தமிழ் தாகோ—கன்னடம், தாகம் என்றுதான் பொருள் போக்கிடத்தாரோ—இது தமிழ்

மன்ச்சி ஆவு, — நல்ல பசு என்று பொருள்தரும் தெலுங்கு. ஆல்—பால் என்ற பொருள் கன்னடத்தில்

நீரு—உனக்கு என்பது பொருள். தெலுங்கு கப்புலருகா—கன்னடம், கருப்புநிறம் என்பது பொருள் குர்யு—தெலுங்கு. குர்யன் பொருள்

உண்டே—தெலுங்கு— இருந்தால் என்று அர்த்தம் ஒத்திலே ஒத்து—காணோரம் என்று அர்த்தம், கன்னட மொழி.

ஏது—தமிழ் இதை—தமிழ் ஒதி ஒதி—தமிழ் நேனு நீரு—(கன்னடம்) உனக்கு தெலுங்கு செப்தே—(சொன்னால்) தெலுங்கு ஜெகமு—(உனகம்) தெலுங்கு சிரிக்கும்—தமிழ் ஊ—மலர், கன்னடத்தில் மன்ச்சி—(நல்ல) தெலுங்கு திசுபெட்டிதே—தெலுங்கு, வாங்கி வைத்தால் என்பது பொருள்.

தீதோ—தமிழ் நீவே—தெலுங்கு—நீயே என்று பொருள்.

சொல்லு—தமிழ் ராமச்சந்திரா, வா, வா, உன் தாகம் போக, நல்லபசு பால் தருகிறேன் உனக்கு குர்யன் கருப்புநிறமாக இருந்தால் காலை கோர் ஏது?

இதைதான் படித்தப் படித்த உனக்குச் சொன்னால் உலகம் சிரிக்கும்.

மலர், நல்ல மலர், வாங்கி வைத்தால் கெடுதலா, நீயே சொல்.

இது பாட்டின் முழுப்பொருள். முன்று பாஷையையும், வேறு பாடின்றி உபயோகித்த ஆக்கப்பட்ட பாடல் இது. ஜஸ்டிஸ் ராஜமன்னு குக்கு, பிடிக்குமா இது, என்றான் மறுபடியும் கேட்டேன்.

"என்ன சார்! என்ன ஆயிப்பையன்! எனக்கே காதலே கேட்ப்பிடிக்கல்லே இதை. அவரு பெரிய ஜட்ஜு எப்படி அவருக்கு இது பிடிக்கும்" என்றான் பையன்.

"அப்படி இருக்கும்போது, ஏன் அவர் அவ்வீதம் பேசினார்?" என்று கேட்டேன். பையன் தலையைச்

சொறித்துக்கொண்டு இருந்தான். மறு விசாடி, அவன் என்னைக் கேள்வி கேட்கலானான்.

சார்! அதென்ன சார்! உங்கபாட் டிலே, சம்பந்தா சம்பந்தமின்றி, என் னமோராமா, வா, பசும்பால் தருகிறேன்—குரியன்களுப்பாக இருப்பாரு—காலை ஏது? இதைதான் சொன்னால் உலகம் சிரித் தாது? நல்ல பூ பாங்கி வைத்திருக்கிறேன், அது என்ன கெட்டதா, நீயே சொல், என்று ஒன்றுகொண்டு தொடர்பு இல்லாமலிருக்கிறதென் றான். 'உனக்குத் தெரியாதே உப யோகமற்ற பாடலே! ரொம்ப ரொம் பப்பத்திப்பாட்டு இப்படித்தான் டா, சம்பந்தா சம்பந்தமற்ற இருக்கும்' என்றேன் நான். 'ஏன் சார்!' என்று பையன் கேட்டான். 'அதுதான் டா பத்தி டே! ஏன், எப்படி என்றேல் லாம், பத்தி சம்பந்தமான பேச்சுடக் கும்போது கேள்வி கேட்கக்கூடாது. கேட்டால்.....' என்று மிரட்டுகிறபாவனையில் சென்னைன், பையன் ஒரு குறும்பச் சிரிப்புடன், "போங்க இந்தக்காலத்திலே, இது போன்ற மிரட்டலுக்கு யாரு பயம் படுவாங்க?" என்ற கூறிக்கொண்டே போய்விட்டான்.

காஞ்சியும் டி. மு. கோர்ட்டு O. S. 501/46

I. A. 1040 And 1041/46

வாதிகள் மனுதாரன்:—

மாணிக்க சாயகர், வகையா, பிரதிவாதிகள், டைண்டர் மனுதாரன்:— ஜென்தா முதலி வகையா.

காஞ்சியும் தாலுக்கா சேலித்த வாடி கிராமப்பட்டாதாரர்களுக்காக வாதிகள் பிரதிநிதிகளாகவும், அக் கோணம் தாலுக்கா பன்னூர் கிராமப் பட்டாதாரர்களுக்காக பிரதிவாதிகள் பேரில் பிரதிநிதிகளாகவும் மன்னிச் சால்வாயில் அனைபோட்ட லீஷய மாய் தாலா செய் தனுமதிரும்படி வாதிகள், தாலா உம் ஷைமனுக்கும் தாக்கல் செய்திருக்கிறபடியால், இது விஷயமாய் ஆட்சேபணையுள்ளவர்கள், 1947-ம் வருஷம் ஜனவரிமாதம் 25-ம் தேதி காஞ்சியும், டி. மு. கோர்ட்டார்முன் பால் 10-மணிக்கு ஆஜராகி தங்கள் ஆட்சேபணைகளைத் தெரிவிக்க வேண்டியது.

Sd. N. S பாஷ்யம் ஸ்ரீயங்கார் B. A., 12-1-47 வாதிகளுக்கு வச்சேல்.

காஞ்சியும் டி. மு. கோர்ட்டு

E. P. 329—1946 In

O. S. 302—1941

E. A. 165—1946 And

E. A. 643—1946

மனுதாரன். அ ரெஷ்ணசாயி

அய்யங்கார் வகையா.

கெண்டர் மனுதாரன்:—

காஞ்சிதாலுக்கா—வாலாஜாபாத்

தில் இருக்கும்—

4. ஜாஸ்கியம்மார்

5. கன்னியம்மார்

6. ராஜம்மார்

7. ஏழுமலை செட்டி

ஷை மனுக்களானது 28-1-47ல்

விசாரணைக்குப் போட்டிருக்கிறதை

கெண்டர் மனுதாரன் அறிமுக

வேண்டியது. அன்றையதினம் 10-

மணிக்குக் கோர்ட்டு டி. மு. கோர்ட்டு

டி. மு. தலறினால் ஒருநாளைக

எல்லா மனுக்களும் உத்தரவு செய்யப்

பட்டி.

Sd. N. சீனிவாஸச்சாரி உண்

15-1-47 வச்சேல், காஞ்சியும்

கலி தீர்த்த பெருமான்!

"யாரது? சோமுலா? நம்ம சோமுலா? என்னப்பா இது. ஆன் அடையாளமே தெரியவில்லையே! ஒரே அடியாக மாறிவிட்டிருக்கிறயே!"

"ஆமாங்க என்ன செய்வது? இந்த ரேஷன் வந்ததிலிருந்து, உடம்பு சரியில்லை. போஷாப்பு குறைஞ்சி போகவேமுன்னாலே இருந்த, வயத்துவலி ரொம்ப வேகமாகி, உடம்பைப் பரழ்படுத்திவிட்டது, உடல் இளைச்சாலே, உருமாறித்தானே போகும்"

"அட பாபமே! முகம் கூடக் கருத்தப்போச்சி"

"எப்பவும் இருப்பதுதானாங்க. நான் எப்போ கிகப்பா இருந்தேன்!"

"கிகப்பு இல்லன்னாலும், மாமி மகா இருப்பயே"

"கவலை தான் எல்லாத்துக்கும் காரணம்"

ஆமாம். எதக்கும், ஏதாவது கண் மருந்தா சாப்பிடப்பா பார்க்கும்போதே கஷ்டமா இருக்கு எப்படி இருப்பே, சாண்டோ போலே."

"குண்டு சோமுன்னுதானே கேலிகூடச் செய்வாங்க. என்ன செய்யறதுங்க, காலம் மாறி வருவது போல, ஆளும் மாற வேண்டி இருக்கு, மாறாமலே இருக்கமுடியுதுங்களா?"

"இருந்தாலும், சோமு! உடம்பு தருப்புத் தரும்பா இளைச்சி இருக்கு. முதன்லே உன்னைப்பார்த்ததும், நிஜமாச்சொல் நேர்பா, எனக்கு ஆன் அடையாளமே தெரியலே. யாரோ புது மனுஷனாத்தான். தெரிஞ்சது"

"ஆமாங்க! நேத்து, நம்ப செம்மையார்கூட அதேத்தான் சொன்னாரு"

"பார்த்தயா செம்மையாங்க. எப்படி ஆயிட்டான் பார்த்தது? மனையார்கூடேயேலத் தான் இருக்கிறான் இப்போ"

"ஐயாங்க. உடம்பு கொஞ்சம் கணத்தத்தான் பேயிருக்கு."

"கொஞ்சமா! ஆள், ஒரே அடியா, விக்கிப் போய்க்கிடக்கிறான். இதெல்லாம் சோமுபூர்ப்புரணை ஏற்படுவது. அவனுக்குச் சந்தோஷத்துமேலே சந்தோஷம் எந்தப்படி இருக்கு. கிபா பார்த்திலே நல்ல சாண்க. பெண்ணுக்குப் பெரிய இடம். மகன், M. L. A. ஆகிவிட்டான். தம்பி ஒருவன் தறதையாத் திரியுமே முன்னே. அவன்கூட இல்லவா இப்ப, ஆயிரமாயிரமா மில்டரி காண்ட்ராக்ட்லே சம்பாதிக்கிறான்."

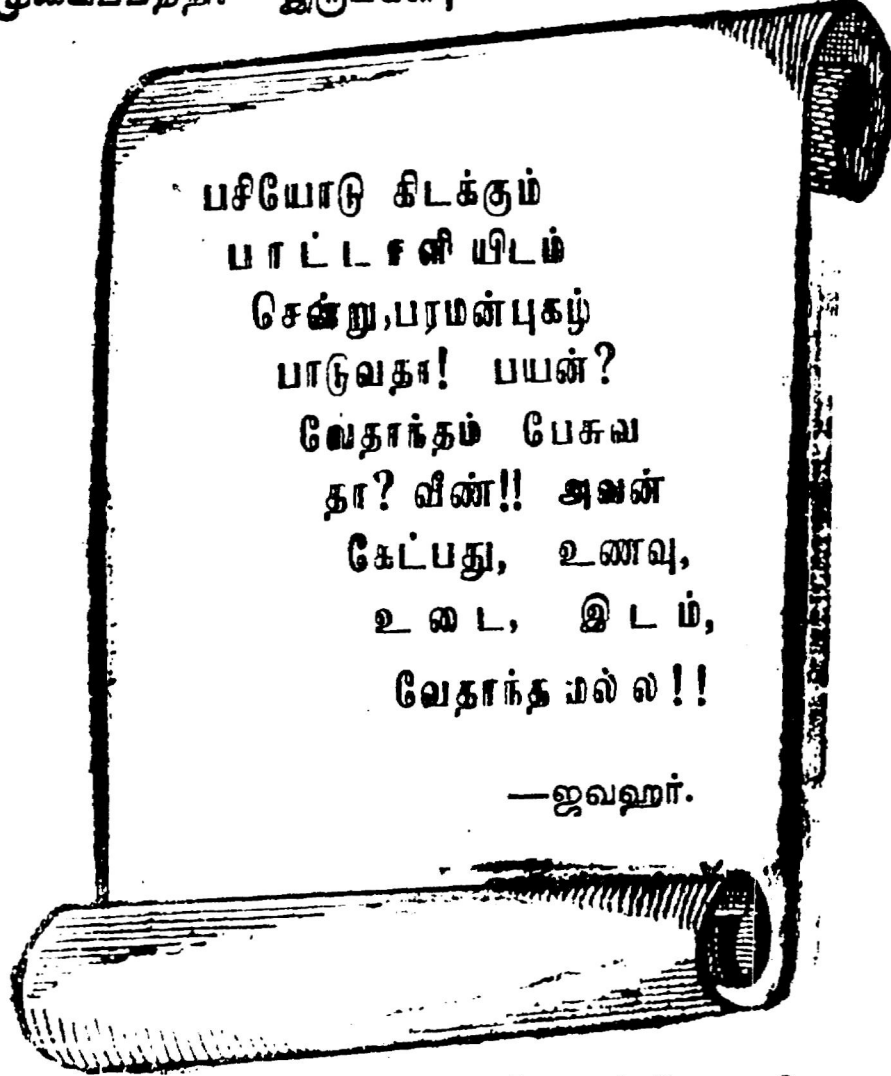
"தேவ்விப்பட்டேனுங்க. நான் வாட்டுங்களா?"

"செய்யப்பா. உடம்பைப் பார்த்துக்கோ."

* * *

உருமாறிவிட்ட சோமுலா, உருக்கமுடன் விசாரித்து, உடலைத் தேற்றிக் கொள்ள, தக்க மருந்துண்ணும்படி அன்புரை வழங்கி விட்டு, இல்லம்போகிறார், கத்தசாமி. அவருடைய இல்லம், பெரியது தான், என்றாலும், கிருந்தானிகள் தாராளமாக நுழைய முடியாது—அம்மைபார் அவ்வளவு சுதந்திர தேவி அதவேறு விஷயம். நாம், அந்த ஏழைச் சோமுபோகிற பாதையிலே கொஞ்சதூரம் போகலாம், வேலை இருக்கிறது.

சோமு, தன்னாடித்தான் நடந்த போகிறான்—குனிந்த தலை நிமிராமல். தெருக்கோடியிலே உள்ள வெற்றிலைப்பாக்குக் கடையருகே சிற்கிற, உயரமான ஒரு ஆசாமி, சோமுலா, முறைத்துப் பார்க்கிறான்—கணக்கிறான்—காரியும் தப்புதிறுனல்லவா. அவனைக் கேட்போம், சோமுலாவப்பற்றி. இருங்கள்,

சோமு, போகட்டும், கொஞ்சம் தொலைவு போய் விட்டான். இப்போது பேசுவோம், உயரமான ஆளிடம்.

"அண்ணே! கொஞ்சம் பொட்டி கொடு"

"இங்கைப்பா. தீப்பெட்டித் தேடித் தேடித்தான் திசுக்கெட்டும் திரியவேண்டி இருக்கே. எங்கே கிடைக்குது. காலம் கெட்டுப்போச்சு. காலணவுக்குச் சிமிழந்த தீப்பெட்டி, ஓணா கொடுத்தாலும், கிடைக்கற தில்லை."

"ஆமாம். எந்தச்சாமானுந்தான் கிடைக்கலே! சோத்துக் கவலையே பெரிசாப்போச்சே இப்பத்தான். அதோ போரூரே ஒரு ஆசாமி, அவர் சொன்னாரு, முன்னே சாண்டோ போல இருப்பாராம், ரேஷன் அரிசி பிடிக்காமே, பாவம், ஆள்தரும் பாயிட்டாராம்."

"சோமு, அவன்பேர். அவன் சொன்னா, சோத்துக்குத் தம்னு?"

"ஆமாம்"

"சொல்வான், சொல்வான்."

"எண்ணை தப்பு இல்லையே, அவர் சொன்னதிலே, முந்தி..."

"ஆள், முன்போல இல்லை, இளைச்சித்தான் போயிருக்கிறான். ஆனா, ரேஷனலே இல்லைப்பா. அவன் வினை அவனைத் தின்னுது. பய, படுகாளிப் பய. ஊர் சொத்தை மோசம் செய்யறதே வேலை. சாபம் சும்மா விடுமா ஆளைக் கொல்லுது."

உயரமான ஆள் இவ்வளவு கோபமாகப் பேசும்போது, நாம் ஏன் விவாதத்தை வளர்க்க வேண்டும். போவோம். வந்த வேலையுந்தான் முடிந்துவிட்டது. சோமு இளைத்ததற்குக்காரணம் அவனுடைய கெட்ட குணமாம்—இவர் சொல்வது. அவர் சொன்னார், நல்ல மனுஷன் இளைத்துவிட்டார் என்ற. ஆள் மாறி இருப்பது மட்டும், இருவரும் ஒப்புக் கொள்வதுதான். காரணம் கூறுவதிலேதான், பேதம். இவருக்கு என்னமோ

கிறார்கள். அதனாலேதான் குழந்தைகள் இப்படி அழுகின்றன.

குழந்தைகளைக் கொடுமைப்படுத்துகிற பொம்பளைகளைச் சும்மா விடக்கூடாது சார்! கேட்கவேணும், ஏம்மா! நீ என்ன மனவிதானா. கண்டிக்கவேணும். ஆமாம், அதோ, சோமு, என்னமோ வாய் திறக்கிறான், மனுஷன் நல்லவனுச்சே, கேட்காமலா இருப்பான், இந்த அனியாயம் உண்டானது.

"என்டி முனியம்மா, இந்தனைப் பாடுபடுகிறே. எக்கேடாச் சும் கெட்டும்னு அந்தச் சனியன்களை விட்டுத் தொலை. உனக்கு இருக்கிற கஷ்டத்தோடு கஷ்டமாக இதுக வேறு. விடு. விடு. அது அது ஆடி அழியட்டும்."

என்ன சார் அனியாயம்! சோமு, குழந்தைகளை அடிக்கிற தன் மனைவிக்குப் பரிந்து பேசுகிறானே. சனியன்! தோலையட்டம்! அழியட்டம்!—குழந்தைகளை இப்படியா இவனும்கூடச் சேர்ந்த திட்டவேணும்! செச்சே! என்ன மனமாய் இவனுக்கு. இந்தக் கண்ணுவியை நாம் பார்க்கவேண்டாம், வாங்க! போகலாம் வெளியே. விடுவேறு ஒரே காற்றம். ஈயும் எறும்பும், வண்டும், பாசியுமா இருக்கு. வீடா இது, மாட்டுக் கொட்டகை கூட இதைவிட மேலாக இருக்கும்.

சார்! அந்தப் "பொம்பளை" குடம் துக்கிவிட்டு வருகிற பாருங்கோ. ஆமா, அந்த ஸூட்டுச் சுபாவக்காரிதான். கேட்கலாம் சார், ஏம்மா, குழந்தைகளை அப்படி அடிக்கிறேன்னு. கேட்டுத்தான் பார்ப்போம். நம்மை விழுங்கியா விடுவாங்க. நாய்ப் என்ன குழந்தைகளா!

"ஏம்மா! குழந்தைனைப் போட்டு ஏன் அப்படி அடிக்கிறிங்க. கத்துதுங்களை"

"கத்தும், காட்டு மிருகம் போலே. ஏன் ஐயா! அடிக்காமே என்ன செய்ய? காலை யிலே யிருந்து அதிக செய்யறாங்களை, அடங்கலே."

"என்ன செய்யுதுங்க?"

7-ம் பக்கம் பார்க்க

5-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

வதால், ஏர் முனை பழுக்கி விடுகிறது! வளம் குறைகிறது! செவ்வம் குன்றுகிறது. அம்மட்டோடு கில்லாது! ஏர் முனையிலும் காடு வளம் பெறுவதற்குப் பதிலாக, உழவர்கள், போர் முனை புகுவதாக முடியுமே! ஏர் கொண்டு உழைத்தவர்களை, ஏன் மென்றும் ஏமாளிகளாகவே வைத்திருக்க முடியுமென்றெண்ணி, அவர்களைப்போருக்கு அழைக்கின்றனர் பிரபுக்கள்! விளைவு என்னாகும்? வரலாறு கூறும், நாம் கூறுவானேன்?

●